

Opgave for Die og ved sine Befæstninger kun tænke paa en enkelt Fjende. Ja, var der Tale om Skridt, som skulde udføres og komme til Anvendelse i Løbet af 2—3—4 Aar, vilde det være rigtigst nok at se hen paa, fra hvem den særlige Fare kunde true; men her skulde jo Opgaven være at finde en Beskyttelse og et Forsvar for Landet, som igjennem lang Tid virkelig kunde yde det Nytte, og det vilde vistnok være aldeles uforstandigt, om man der vilde tænke sig nogen enkelt Fjende og ikke vilde søge at ruste sig til alle Sider. Det forekommer mig ogsaa, naar man ser ud i Verden, maa man i allerhøjeste Grad blive bestyrket i den Overbevisning, at de øieblikkelige politiske Forhold ganske vist i den Forstand have stor Indflydelse paa Spørgsmaalet om Landets forrifsitoriske Udvikling og Befæstningsvæsenets Ordning, at der hersker en almindelig Usikkerhed i Europa, at der er en Mangel paa Respekt for Traktaterne og den skrevne Ret, at Magten i højere Grad end i mange andre Perioder er bleven til Ret, og at det derfor er nødvendigt for enhver Stat at gjøre det Yderste for at værgе sig selv. Men paa den anden Side tror jeg, det maa erkjendes, at Dieblikkets politiske Konstellationer ere uden Indflydelse paa Rustnings-spørgsmaalet; thi selv de Stater, der leve i Fred og god Fortaaelse med alle deres Naboer, søle uimodstaaelig Nødvendigheden af desuagtet at træffe Sikkerhedsforanstaltninger, der kunne beskytte mod kommende Fare. Selv Stater, som have været saa heldige at opnaa en anerkjendt Neutralitet, betragte dette som deres Pligt, og langt mere maa det da være en Pligt for os. Der er eiheller nogen Forbindelse mellem de Spørgsmaal, vi her omtale, og det slesvigste Spørgsmaal. Jeg tror, at enhver saadan Fremstilling af Forholdet, om den end gjøres med nok saa kunstige Fortolkninger af Ord, der kunne være faldne her i Salen, som om der var nogen Omsætte, der tænkte paa, at vi ved at udgive betydelige Summer til vor Hær og Flaade eller vore Befæstningsværter kunde erobre Slesvig tilbage, er fuldstændig uberettiget, og jeg vil sige til, at man kan under den nærværende Situation ikke gjøre sit Fædreland nogen større Skade end ved ligeoverfor Ublandet at give det den Bending, som om den Befæstning, vi her tale om, og som om den militære Reorganisation, hvormed vi beskæftige os, i allerførste Maade havde den Lante, at skulle anvendes til en Tilbageerobring af Slesvig. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, og gjentages den, kan den kun tjene til at lamme vore egne Kræfter og smede Baaben for de Fjender, som vi dog Alle skulde være enige om at staae samlede imod. Forhandlingen har idag dreiet sig saa godt som udelukkende om Sagens finantzielle Side, og det er Spørgsmaalet om den som Betingelse opstillede Indkomstskat, der fortrinsvis har fypstelsat de Herrer's Opmærksomhed. Det blev sagt af en æret

foregaaende Læser, at, siden denne Betingelse var bleven heftet paa Spørgsmaalet om nye Udgifter til Forsvarsvæsenet, hørte man ikke længere Tale om, at det var nogen saa paatvængende Sag, saa var man bleven tilbøjelig til paa eengang at sige, at det haster ikke, at det kan gjerne vente. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke hørt Noget af denne Art; jeg maa tværtimod opsatte hele den Diskussion, der har fundet Sted, de Udtalelser, der ere komne fra Sagens Forsvarere og særlig fra Medlemmerne af Regjeringen, som i allerhøjeste Grad fastholdende denne Sags store Betydning, og jeg ved ikke, at der er nogenformhelst Besjæftelse til at tale, som om man nu, efter at man havde set, at der ikke var nogen Mulighed for at faae de Herrer af Flertallet til at gaa ind paa store Udgifter til Befæstningsvæsenet, uden at en Indkomstskat blev knyttet dertil, sagde: Saa lad os bare ikke være derved. Der er ingen Besjæftelse til at føre et Sprog, som om man, efter i lang Tid at have slaaet om sig med nationale Traaser, nu pludselig blev ganske tavs og stille, da der skulde blive stillet Fordringer til Bengepungen (En Stemme: „Portemoni'en"). Jeg ønsker ikke at gjentage saadanne Udtryk. Alt dette forekommer mig at være en fuldstændig uberettiget Sigtelse, som ikke har mindste Gjæmmel i Nogetformhelst, der er fremsført i denne Sal, og jeg er mig ikke bevidst at have set et eneste Ord i den Retning udtalt udenfor Salen i den Tid, der er forløben, siden Betænkningen er kommen frem. Men denne Betragtning synes mig ogsaa at hvile paa en besynderlig Misfjendelse af, hvorledes Forholdet virkelig stiller sig. Der er ærede Herrer, som ere tilbøjelige til at sige: „Naar vi ikke faae denne Indkomstskat, saa bliver det de Folk i Landet, der Intet eie, som skulle betale Forsvaret og udrede de store Midler til Befæstningsvæsenet; men faae vi en Indkomstskat, bliver Byrden lagt over paa dem, som kunne bære den." Dette er ikke Tilfældet. Vi ere jo Alle, hvad enten vi eie Mere eller Mindre, Lødtagere i de fælles Statsindtægter og Statsudgifter; vi udrede jo Alle vor Lod og Del til alle Statens Udgifter, og det er ganske klart, at, dersom der vedtages betydelige Udgifter, som i længere Tid kunne forhindre Stattereformer, Stattendesættelser af den ene eller anden Art, saa er det sandelig ikke alene den menige Mand eller den fattige Almue, som kommer til at lide derunder; men det er virkelig ogsaa dem, der have Noget. Jeg vil ganske særlig her gjøre opmærksom paa, at, ihvorvel de indirekte Statter ikke kunne siges fri for at være i en vis Forstand ubillige, saa er det ikke sandt, at de hvile særlig „trykkende" paa dem, der Intet have. Der er utvivlsomt meget Uheldigt ved vor Lødbestanning; det er fuldkommen rigtig, hvad der mange Gange er anført, at den Lov ikke kan være retfærdig, som for den billige Vare kræver den samme Sum Penge i Lødb som for den